

Contra les privatitzacions i els acomiadaments

nº 34 - novembre 2002 - donatiu 1,30 euros

Editorial i pàgines centrals:

Contra les privatitzacions. RENFE pàg. 3, 12-13

Política:

Inmigració pàg. 4
Contra la llista negra de la UE pàg. 5

Sindical:

Miniwatt: no a la venda!, Vaga a CATSA, VW, Maquiles, Telefónica, Sortida de companys de CGT-SEAT, I Jornada Sindical de LI pàg. 6-11

Pels serveis públics:

Sanitat pública. Ensenyament: pág.14-18

No a la Ley de calidad, Mobilizacions, Escuelas d'adults, Escola Bressol

12-O: No passaran! pàg. 19

Cimera de Johannesburg (i 2) pàg. 20-21

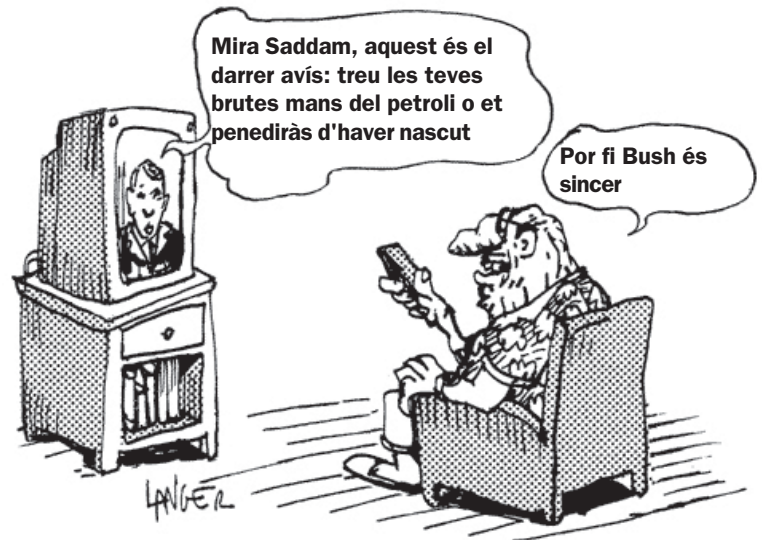
Internacional:

Putin y Txetxènia, Protestes massives contra la guerra: EEUU., Londres... i aquí pàg. 16-20

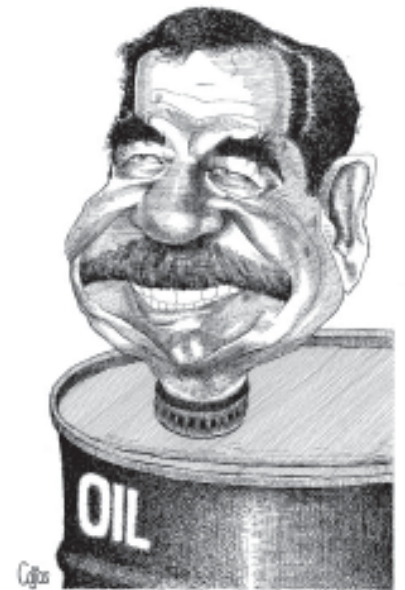
Suplements: Correo Internacional 97: Brasil Especial: FSE de Florència

L'actualitat política vista per alguns humoristes llatinoamericans

("Hervi", Boligan, Langer, Cajas)

CARTOONISTS & WRITERS SYNDICATE <http://CartoonWeb.com>

L'amenaça del mercat

La vaga general del 20 de juny contra el “decretazo” i la marxa a Madrid del 5 d’octubre van imposar al PP una reculada, malgrat totes les limitacions. Tot i això el centre de la batalla contra el “decretazo” del Govern ara es concentra a Andalusia i Extremadura que són els principals destinataris dels PER.

Les dades econòmiques mostren la profunditat de la crisi: l’any passat ja va provocar una reculada del 1,5% en el comerç mundial, el Banc Europeu ja no preveu fins el 2003 la suposada recuperació, mentre continua la desacceleració del creixement a l’Estat espanyol i creix l’atur. Estem assistint a una nova onada de retallades de plantilles i acomiadaments. Són les multinacionals les que encapçalen aquests plans

d’ajustament contra els treballadors. En aquest sentit l’acord d’ampliació de la UE a l’est és el preu que paguen a Alemanya a canvi que no hi hagi retallada de la part de pressupost que aquest país lliura a la UE. Són les multinacionals alemanyes les que es preparen per aprofitar les oportunitats que ofereix la mà d’obra barata que s’incorpora a la UE. És el pla de deslocalització cap a Bratislava per exemple de Volkswagen.

Però hi ha una altra ofensiva del Govern necessària per obtenir diners i mantenir l’equilibri zero a què es va comprometre Aznar, en un moment de reculada econòmica, i és un nou impuls a les privatitzacions pendents, entre elles Renfe i Correus, però també sectors de sanitat pública.

...una altra ofensiva del Govern necessària per obtenir diners i mantenir l’equilibri zero a què es va comprometre Aznar, en un moment de reculada econòmica, i és un nou impuls a les privatitzacions

A França fa tot just dues setmanes els treballadors dels sectors públics amenaçats de privatització (ferrocarril, correus, ...) es mobilitzen contra els plans del Govern. A Itàlia eren els treballadors de la FIAT els que ho feien contra els plans de reducció de plantilles de l’empresa d’Agnelli. S’ha de treure una conclusió de com enfrontar-se als plans de la patronal i el govern contra els treballadors: no hi ha cap altra possibilitat per aturar aquests plans que no sigui la combinació de la lluita sindical amb la política i la social, en defensa de tots els llocs de treball i contra les privatitzacions, l’experiència recent de la lluita contra el “decretazo” ha de ser el referent per continuar la mobilització.

Malgrat els dubtes sobre les conseqüències de la guerra, els preparatius per a la guerra avancen. En el terreny intern, el triomf republicà reforça els plans de Bush. En l’internacional el Consell de Seguretat va aprovar la proposta de resolució d’EUA que obre la porta a la intervenció. El Govern dels EUA ha eliminat objeccions a l’atac de França i Rússia. Les de França com a conseqüència de les negociacions

sobre el repartiment del botí petroler iraquí. Les de Rússia després de la intervenció del comando txetxè al teatre de Moscou i la matança provocada per l’assalt de les tropes russes. Carta blanca per operar a Txetxènia amb el silenci còmplice de l’imperialisme a canvi del sí a la intervenció d’EUA contra Iraq. Les felicitacions de l’ambaixada d’EUA després de l’assalt aplanaven el camí a l’acord. Per cert, també el rei i Aznar “van felicitar” Putin per la “solució del conflicte”.

Israel també es prepara. La crisi de govern provocada per la retirada dels laboristes s’ha tancat provisionalment amb un acord amb l’extrema dreta i la convocatòria d’eleccions generals a finals de gener. El nomenament com a Ministre de Defensa del General Shaul Mofaz, el Cap de l’Estat Major de l’Exèrcit al llarg de la II Intifada, i de Netanyahu a Exteriors són els dos noms més significatius del reforçament de la dreta al Govern, i els que exigeixen mesures més dures contra els palestins. En paraules de Netanyahu mateix, el pla d’EUA per la zona serà posterior a la guerra amb Iraq. Així doncs seria probable que aquesta data electoral sigui la negociada amb els EUA perquè aquests conclouin els plans militars a Iraq.

El premi a Israel després de la guerra seria la llum verda al pla d’expansió d’Israel fins el Jordà, amb l’assimilació definitiva de Cisjordània i l’expulsió massiva de palestins a la zona oest de Jordània, lloc en què podria tenir lloc la constitució d’un “semi-estat” palestí. Així seguiria creixent el projecte imperialista del Gran Israel.

La resistència a la guerra al carrer ha anat creixent en les mobilitzacions de finals d’octubre, però han de multiplicar-se per a què tinguin una incidència real per frenar la guerra. És precisament perquè la resistència palestina és la punta de llança dels pobles àrabs davant de l’ofensiva imperialista que -amb les mobilitzacions contra la guerra- la solidaritat amb el poble palestí és la tasca més urgent.

... és perquè la resistència palestina és la punta de llança dels pobles àrabs davant de l’ofensiva imperialista que - amb les mobilitzacions contra la guerra- la solidaritat amb el poble palestí és la tasca més urgent.

Il·legalitat i sobreexplotació dels treballadors immigrants

L'èxit dels hipòcrites

El 23 de gener del 2001 entrava en vigor la Nova Llei d'Estrangeria del PP. Ha passat més d'un any i avui el Govern de la Generalitat diu que, només a Catalunya, hi ha al voltant de 100.000 persones en situació irregular.

Entremig va haver un procés important de lluita dels treballadors immigrants, amb tancaments i mobilitzacions, 769 peticions de recursos de sindicats, partits polítics, ONGs, etc... que va dur, en un primer moment, a la regularització d'un important nombre de treballadors/es immigrants. Segons l'exsecretari d'Estat per a l'Estrangeria, Enrique Fernández Miranda, de 246.089 sol·licituds presentades, 137.454 eren admeses i amb posterioritat a l'entrada de la Nova Llei, les denegades van ser revisades d'ofici, sense que l'immigrant hagués de fer res, per aquesta via 61.365 treballadors/es van solucionar la seva situació.

El 14 de gener d'aquest any el govern torna a l'atac, tanca el Règim General com a via per regularitzar els immigrants que es troben a l'Estat Espanyol i tinguin una oferta de Treball. L'aplicació del Contingent 2002 és una veritable vergonya, dels 10.884 llocs de treball amb caràcter estable i els 21.195 de caràcter temporal, no es va cobrir ni el 5%, tan és així que el mateix govern reconeix que el contingent va ser un fracàs.

Però realment no és un fracàs per al govern. És la seva política i, per a ser justos, cal dir que no és només la política del PP, sinó també la del PSOE. El PP i el PSOE han pactat dos temes molt importants, un és la política a Euskadi, l'altre és sobre la immigració.

Els en diuen política d'Estat.

Però del que realment es tracta és d'aconseguir que hi hagi una mà d'obra barata per a sectors de la indústria en decadència o en crisi, o per aconseguir beneficis més grans; vegem ¿quins són els sectors que ocupen major mà d'obra de treballadors/es immigrants?: l'agropecuari 33,25%, el servei domèstic 14,99%, l'hostaleria 11,37%, la

treballadors immigrants no regularitzats. Un èxit hipòcrita.

Amb aquesta situació els immigrants estan indefensos. Per això avui NO es tracta de convèncer al govern que faci una política de contingent per al 2003, amb oferta nominativa o que s'obri el Règim General. Els sindicats, en primer lloc, i els partits polítics amb representació parlamentària han d'encapçalar una gran

construcció 14,37% i el tèxtil - segons el diari El Punt del Maresme- es manté gràcies als treballadors xinesos que viuen en tallers d'economia submergida on treballen jornades llarguíssimes, amb salaris de misèria i sense contracte.

Sense lloc per al dubte cal dir que el govern amb la seva política d'immigració afavoreix aquests sectors, per això no és un fracàs del govern sinó tot un èxit pels beneficis que s'obtenen dels

mobilització per imposar al govern una sortida a la regularització de tots els treballadors/es immigrants; cal fer un 20J per als immigrants. CCOO i UGT tenen la paraula, si els dirigents NO ho fan, caldrà començar des de baix, amb assemblees als sindicats, AAVV, als col·lectius d'immigrants. Unir les forces, enfrontar al govern.

Guillermo (Barcelona)

Lluita Internacionalista es va adherir a la crida a la mobilització a Brussel·les del passat 26 d'octubre Per la derogació de la Llista Negra d'organitzacions terroristes de la UE, al costat d'organitzacions afectades i organitzacions antiimperialistes i democràtiques

Els actes van començar amb una roda de premsa on es va denunciar la política antidemocràtica de la UE per part de representants com Koldo Gorrostitiaga (Eurodiputat per Euskal Herria), Paul Emile Dupret (Representant de la Fracció Esquerra Europea del Parlament Europeu, expert en el conflicte colombià), Dogan Özgüdonin, Editor de la Revista Info-Türk, i representants del DHKC (Front Revolucionari d'Alliberament Popular, Turquia-Kurdistan), FPLP (Front Popular d'Alliberament de Palestina)... Posteriorment es va realitzar una manifestació d'unes 500 persones que va anar de la seu del Parlament Europeu a l'ambaixada d'Estats Units. A la tarda es va celebrar una conferència a la Universitat Lliure de Brussel·les per discutir una

Lista negra de la UE

Persecució sense fronteres

resposta internacional (que en principi seguirà el 9 a Florència) i preparar una delegació per anar a l'Iraq, a oposar-se a la guerra en curs.

La llista negra de la UE significa acabar amb els drets democràtics: cridem a defensar-los!

A partir de l'11 de setembre de l'any passat els EUA, amb el suport de la UE, han creat un clima de "psicosi terrorista" (...) El director de la CIA, George Tenet, publicava una llista d'"organitzacions a eliminar". (...) Els EUA i la UE contínuament amplien les seves llistes negres (...) com amb el DHKPC, el Partit dels Treballadors Kurds (PKK) i el Front Popular d'Alliberament de Palestina (FPLP). Amb això s'han revelat les veritables intencions

dels seus autors: protegir els seus règims aliats i dictatorials (...) Israel i Turquia . (...) Després les Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia -Ejército del Pueblo (FARC-EP) van ser posades en la llista donant llum verda a l'escalada del terrorisme d'Estat del nou govern Uribe Vélez (...) El partit basc Batasuna va ser il·legalitzat (...) I fa poques setmanes (...) també el Partit Comunista de les Filipines. Holanda immediatament va exigir que la UE seguís aquest pas

dels EUA. L'extermi de l'oposició revolucionària a les presons tipus F de Turquia, el Pla Colòmbia, (...) les operacions a Filipines que suposadament són dirigides contra el Grup Abu Sayyaf, (...), la criminalització del moviment antiglobalització per Berlusconi, són les diferents expressions d'una mateixa ofensiva antidemocràtica.

La llista negra de la UE
La llista negra de la UE va ser dissenyada per una institució denominada COREPER (Comitè de Representants Permanents) que consta dels ambaixadors dels diferents països europeus davant el Consell Europeu. Per definir una organització com a terrorista al COREPER no li calen arguments, ni fer-los conèixer a l'opinió pública. No hi ha ni recurs legal ni possibilitat d'objecció contra aquesta criminalització indiscriminada. (...) Actualment s'ajusten les lleis nacionals a aquest concepte obrint totes les possibilitats de perseguir fins i tot a l'oposició i la crítica d'aquestes mesures antidemocràtiques com a sostenidors del terrorisme. (...)

El terrorisme és obra de l'imperialisme (...)

Els drets democràtics no han d'estar en la llista negra! Fora els règims dictatorials i feixistes al servei de l'imperialisme! Posem aquests règims en una llista negra dels pobles! Per la derogació immediata de la llista negra d'organitzacions terroristes de la UE!

Extractes de la crida que LI va adherir "Per la derogació de la Llista Negra d'organitzacions terroristes de la UE"

Llei de Partits=Terrorisme d'Estat

11/11/02, Ateneu Barcelonès, 20 h

Plataforma catalana en defensa de les llibertats democràtiques

Contra els acomiadaments i la deslocalització

Miniwatt en lluita

Miniwatt (veure LI 33) està en lluita contra la seva venda a Business Creation ("Buce" li diuen els treballadors). Fa 18 mesos la vaga de 17 dies contra l'acomiadament dels joves del torn de cap de setmana va acabar amb l'aprovació per part de la Generalitat d'un Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) amb 161 acomiadaments. La justificació va ser que així es garantia la viabilitat de l'empresa. Als 3 mesos es començava a demostrar el contrari: l'increment de ritmes portava als treballadors a negar-se i reiterar l'exigència del retorn dels acomiadats. La resposta de la patronal van ser sancions que, juntament amb els ritmes, van provocar una nova vaga de 41 dies. Aquesta venda demostraria sense ombra de dubtes que l'ERO no garantia la viabilitat sinó que era l'avançada del desmantellament i la pèrdua d'uns altres 700 llocs de treball directes de Miniwatt i de Philips Processos Electrònics amb la previsible deslocalització a Hongria. Vam entrevistar als companys del comitè d'empresa de la Secció Sindical de CCOO de Miniwatt: Juan Montero, Escribano i Ricardo López (Rico).

LI- ¿Des de quan tenen el pla de la venda i quan es consumaria?

CCOO Miniwatt- El mes de febrer ens va arribar la informació i el 19 de juliol se'ns va comunicar que havien signat una carta

per a iniciar el desmantellament, les indemnitzacions i després, mentre ens donen bé la garrotada, aprofitar traient benefici a la venda de tubs i la venda dels locals.

LI- ¿Quin és el paper en tot això de les Administracions?

CCOO M- D'autèntics lacais de les multinacionals. A Catalunya la Conselleria de Treball, va aprovar un ERO que va dir que garantia la viabilitat futura de l'empresa. I és tot el contrari, en el moment que baixava la seva capacitat productiva es posava en perill. Aleshores tenia una capacitat de 5 milions de tubs; a l'acomiadar als 161 treballadors, es va reduir un milió i mig. La Conselleria d'Indústria diu que Business garanteix els llocs de treball, i que si això s'acabés la fàbrica es destinaria a reciclatge. Una cosa sense sentit: una fàbrica en el centre de Barcelona, amb els salaris que té, i dedicada al reciclatge...

LI- També heu anat al Parlament a impulsar una interpel·lació parlamentària: ¿quines respostes heu trobat i quines conclusions traieu?

CCOO M- Tot el comitè presentem una sèrie de punts per a fer una interpel·lació parlamentària

contra la venda. Cap dels grups que es diuen d'esquerra s'atreveix a defensar que no se'ls admetin EROs, començant pel PSC, que diu que seria prevaricació rebaixar la llei en aquest sentit. Ens falta parlar amb ERC, que com defensen la sobirania del Parlament, doncs que actuïn conseqüentment... Dels altres cap ni un: López Bulla al principi deia que sí, però com ja va de la mà del partit socialista, doncs tampoc. Bé, això està pendent, i no teníem cap confiança, però ho explico perquè vegeu la seva intenció: si tinguessin majoria aquí farien exactament el que fa CIU.

Els poden fer força i molta: fins i tot la Generalitat, com a Administració és client de Philips i li faria mal si aplicés només el boicot, però sabem que tampoc el Parlament no els cargolarà. Quan els acomiadaments dels xavals encara els van donar subvencions, i ara no els hi reclamen i els diuen, escolta que t'has xuclat això i això i ara te'n vas a un altre lloc... No els tenim cap confiança. Però hem de donar els passos, i això són acords, amb UGT i amb USO i de cara a la gent nosaltres hem d'anar a tot arreu, a tot el que sigui, partits, sindicats... I sempre que es pugui i hi hagi acord, intentarem anar tots junts. Si arriba un moment que ells no volen seguir, o no hi ha acord, a nivell de CCOO, veurem que fem.

LI- Si d'allí no hi ha pressió, ¿per què us sembla que no avancem en la venda?

CCOO M- Als de la Buce els vam avisar que anàvem a lluitar contra ells, però que si al final ho arreglaven, aleshores tindrien el recurs pels 161 acomiadats als quals haurien de pagar 2 anys de salaris i, a part, reincorporar-los, més un laude de salut laboral de milions d'euros pels elevats nivells de soroll. Buce ha demanat 2.000 milions més. Del 30 a l'1 tenim reunió amb el comitè europeu i el president de LG-Philips i ja veurem.

LI- ¿Quins plans teniu?

CCOO M- No acceptem la venda de cap manera. No és cert que vagin a garantir els llocs de treball. Si arribéssim al tancament, no és el mateix treballar amb la Buce que amb la LG-Philips. Perquè LG-Philips aplicaria els 45 dies a la majoria de

d'intencions per a vendre-la a la Buce. Hi hauria un període de consulta fins el 31 de desembre i després d'això prendrien la decisió.

LI- ¿Quin és el rerafons de la venda? ¿Per què parlem de desmantellament?

CCOO M- La informació que tenim és que Philips li dona 7.000 milions a la Buce –no és que pagui la Buce a Philips, sinó que li paguen-

la plantilla, doncs és una plantilla més gran, però la *Buce* aquesta, un dia t'apareix amb una suspensió de pagaments i desmantella tot i es queda la gent sense cobrar un duro. I no ens fiem de cap Administració. Sabem que el que hàgim de fer ho hem de fer nosaltres. Hem contactat amb Reynosa, estem cridant a fer boicot als productes *Philips* (veure requadres) i hem convocat mobilitzacions: El Corte Inglés, la Illa, la manifestació del dia 20...

LI- Heu citat al comitè europeu de *Philips*, ¿quina és la seva posició?

CCOO M- Es va reunir el mes passat i va decidir donar suport a la postura de Miniwatt. Sobretot els alemanys que entenen que caldria arribar a una vaga conjunta –els anglesos i així... deien que devien portar-ho al sindicat-. Veuen que la perspectiva és que entre 4 i 6 anys es tancaran tots els centres europeus.

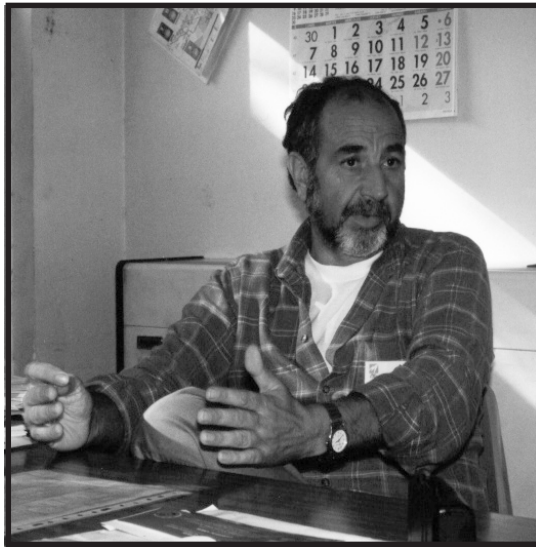
LI- En la lluita contra els acomiadaments ens vau dir que la direcció de *CCOO* no havia donat suport, ¿i ara, que a més hi ha el mateix conflicte en diverses empreses del metall?

CCOO M- La nostra lluita encara no és forta: només hem tractat d'estendre el problema i fins ara ens estan donant suport amb comunicats, adhesius, les reunions amb l'Administració... Si la lluita es complica ja veurem si tiren endavant, perquè respecte a les

direccions no tenim molta confiança. Però fins ara no tenim queixes. Quant a la coordinació amb d'altres empreses seria important, a nivell de sindicat del metall, sobretot quan hi ha una assemblea general, que s'informés dels temes i que ens donéssim suport els uns als altres. Però fins aquest moment no ha hagut aquesta coordinació.

LI- També reclameu el conveni, ¿com ho combineu?

CCOO M- Avui hem tingut la concentració –com cada dilluns- i

havia una reunió de tots els caps: al final, han hagut de sortir i els hem cridat, "No a la venda, Sí al conveni" –que ja fa 8 mesos que hauria d'haver-se signat-. Sembla que ens cridaran aquesta setmana. Ja els hem dit que el conveni tampoc l'anem a deixar, que no és pla que donat que lluitem sobretot contra la venda, ells s'aprofitin i es xuclin el conveni.

28/10/02

Solidaritat des de Reinosa

(...) Si caieu en mans de BUCE el vostre futur estarà tan en perill com avui està el present dels treballadors de Cantarey.

Per a coneixement de tots vosaltres, dir-vos que BUCES no és cap grup industrial. Com el seu propi nom indica és una societat de creació de negocis, amb el pitjor significat que pot tenir la paraula negoci, al servei de grans multinacionals (ABB, Sony, Philips, etc...) que volen desprendre's de determinats centres de treball i, fins i tot, els hi regalen o els paguen.

La nostra experiència amb BUCE no pot haver estat més negativa. A menys de tres anys de l'inici de la seva gestió ens trobem amb l'empresa totalment arruinada, a la qual BUCE no ha aportat una sola pesseta (ni un cèntim d'euro) i l'única cosa que ha fet ha estat generar deutes i més deutes, així com cobrar pels seus "serveis" (...)

Des de la distància, però amb tota la solidaritat (...)

Companyes i companyes, ANIM i AVANT"

*Secció Sindical CCOO
Cantarey Reynosa
Reynosa, 18/10/02.*

Crida al boicot de Philips y LG

En els últims 20 anys Philips ha destruït més de 10.000 llocs de treball a l'Estat espanyol¹. Si es consumeixen els seus plans de venda a la financera Business Creation se'n destruirien 1.400 més. Ahora, Philips incrementa les seves vendes a l'Estat i obté grans beneficis...

Es per això que demanem la col·laboració de tots els ciutadans, per tal de defensar els llocs de treball, en el boicot als productes de Philips i LG.

Extractes del comunicat dels comitès d'empresa de Miniwatt y Philips Procesos Electrónicos i les seccions sindicals de Miniwatt de CCOO, UGT y USOC.

(1) Metal Mazda, El Regulador, Origin, Segat, Ferritas, Tecnimagen, Aparatos Domésticos, Centro Logístico, Euroservice... son algunes de les empreses tancades.

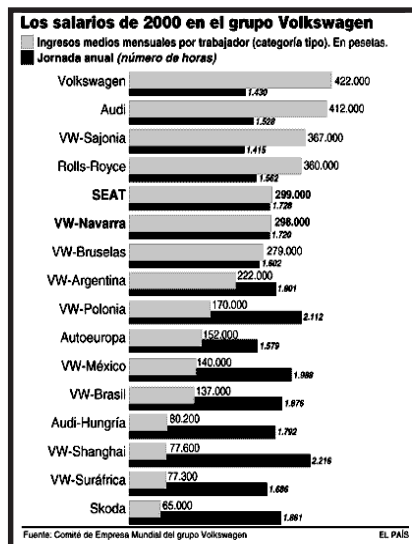
Volkswagen al món

Les multinacionals no tenen pàtria?

Està de moda dir que no, que el capital és transnacional. Realment no és que siguin patriotes, però és essencial comprendre que precisen el seu Estat: tant per a imposar-se en l'exterior com per a controlar la lluita de classes en el cor del seu imperi. El capital multinacional està molt identificat amb els Estats de les seves cases matrius perquè ells són qui els garanteixen lleis, repressió i espai internacional.

Vegeu sinó la distribució mundial de plantes de VW, així com els sous i la jornada en cadascuna. Si el criteri fora només econòmic, les menys rentables de totes són les fàbriques alemanyes: per què doncs les mantenen? Perquè el garant dels milionaris negociants de VW és l'Estat alemany, l'Estat que VW alimenta, perquè és "el seu" Estat. Fora d'ell, busquen en la resta costos barats –mà d'obra, exempcions impositives, jornades i condicions laborals com més desregulades millor...- i aquelles accions estratègiques que els obren un mercat –com en el seu moment va ser SEAT-. Però ni l'una cosa ni l'altra justifica el pes de VW a Alemanya: aquest pes és per raons estrictament polítiques, i no

econòmiques. El mateix li ocorre a Philips, només que "el seu" Estat és l'holandès, i mireu com els companys de Miniwatt expliquen que els obrers alemanys són els més

preocupats pels tancaments europeus: per què? Perquè ells són dels més cars i Philips no té el compromís polític de VW amb Alemanya. Perquè les multinacionals saben bé que, al final, els seus

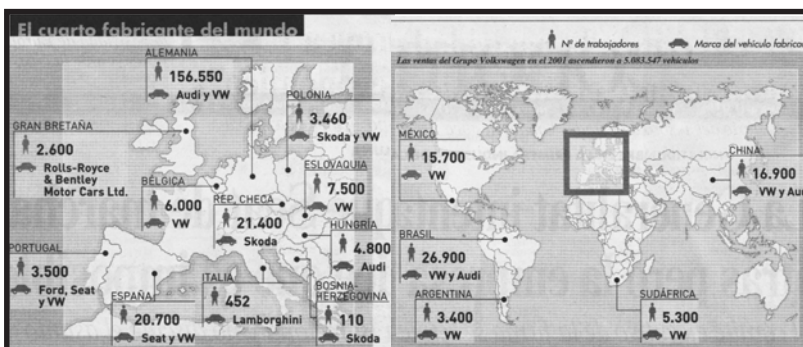
beneficis es juguen al ring de la lluita de classes, i que en aquesta lluita precisen la garantia de l'ordre: els Estats.

Maquiles: explotació a la mexicana

La *maquiladora* ¹ Alcoa Inc. és el major productor mundial d'alumini. Té la seva seu central a Nova York i Pittsburg, i compta amb 129.000 empleats en 38 països. Els seus llaços polítics són significatius: l'expresident mexicà Ernesto Zedillo va ser recentment nomenat per a la mesa de direcció d'Alcoa; l'actual secretari del tresor de Bush, Paul O'Neill, va ser membre –fins que va assumir el càrrec en el 2000- d'aquesta mateixa direcció. **La División Alcoa Fujikura Ltd (AFL) és un dels cinc majors proveïdors de sistemes de distribució elèctric per a automoció. Les plantes de Mèxic proveeixen de cablejat a Ford, Volkswagen, Harley-Davidson...**

El 3 i 4 d'octubre, la gerència de la *maquiladora* a Piedras Negras va trotejar a 20 treballadors que havien estat part activa de la incipient organització sindical independent i els van acomiadar. Durant molts anys, els 14.000 treballadors de la *maquiladora* Alcoa a Piedras Negras i Ciudad Acuña no havien aconseguit organitzar-se independentment, quedant representats –quan ho estaven- per la CTM oficialista i pactista que els mexicans denominen despectivament de "nuevos charros". Tot just ho havien aconseguit l'any passat que van començar a guanyar lluites contra la patronal, com ara augmentos salarials dels seus misers sous d'un 7,2% quan la inflació reconeguda era del 4,4%.

Per aquest motiu, el 17 d'octubre ens arribava una

sol·licitud de solidaritat dels treballadors d'Alcoa, que anava acompanyada d'una exigència de llibertat sindical i readmissió dels acomiadats dirigida al president de l'empresa Belda, a Pittsburg. Cosa que vam fer com a Lluita Internacionalista.

L'endemà teníem una extensa resposta del vicepresident de la companyia, Jake Siewert, alligant-nos –“doncs li impressionava l'interès que demostràvem per la seva empresa”- de les bondats de seguretat i salaris dels seus treballadors, així com amb la defensa de l'adreça de la CTM enfront dels radicals “que van interrompre il·legalment el treball” el passat octubre. També ens donava dades sobre l'empresa i els seus productes. Entre elles, que durant el primer semestre del 2002 ja no inverteixen a Mèxic com a país privilegiat, sinó a la ¡Xina! ajudats per la seva “favorable” política impositiva...

Almenys tres conclusions:

-Res no és suficient per al capital malgrat l'espectacular plusvàlua que treuen de les *maquiles*!

-Les *maquiladores* no són desconegudes. Alcoa és proveïdora, entre altres, de VW, que ara fa xantatge als treballadors de SEAT. Ni Alcoa ni VW en tenen prou amb l'esclavitud imposada a Mèxic i ja inicien la seva sagnia a Xina.

- ¡L'internacionalisme serveix! El sol fet de la resposta significa que per a Alcoa no és habitual la pressió obrera internacional. Si la multipliquem, podem ajudar als treballadors de *les maquiladores*. Demana'ns els materials i adreces al nostre e-mail i duu-lo al teu sindicat, el teu partit, la teva associació... Els treballadors de les *maquiles* ho esperen.

Mª Esther del Alcázar

1 Empreses amb elevadíssims guanys i forts nivells d'explotació estan generalitzades a la zona fronterera de Mèxic amb EEUU, amb capacitat d'importar i exportar lliures d'impostos, semblants a zones franques. En moltes d'elles –no sabem si és el cas d'aquestes– s'han denunciat casos de treballadors sotmesos al sistema de “lliuts calents”: dormen en barracots al costat de la mateixa empresa, i quan acaba l'altre torn, ells s'aixequen per a reprendre el treball i cedeixen el seu llit –que mai arriba a refredar-se- als qui estaven treballant...

Per l'acompliment del conveni

Catsa en vaga

Els treballadors de Catsa anem a la vaga, els dies 12 (dues hores), 22 i 23 de Novembre, per l'intent de l'empresa de modificar substancialment les condicions de treball.

Catsa, una empresa de telemàrqueting és, em sembla, com la resta del telemàrqueting, perquè les grans empreses (Telefónica, banca, Sogecable...) tinguessin l'administració i la gestió telefònica amb treballadors desregularitzats i en precari.

Fa dos anys es va fer una vaga del sector, secundada pel 90% dels treballadors (uns 50.000 a l'Estat Espanyol), en defensa d'un conveni l'intent del qual era el de regularitzar el sector. Veníem de cobrar salari / hora, de no fer festa els caps de setmana (aplicació salvatge de la jornada irregular), de salaris de misèria. Aquesta vaga va aconseguir una part dels objectius (no tots). Encara queda molt camí per fer, però es va demostrar que un sector precari, organitzant-se i mobilitzant-se podia enfrontar-se als plans de misèria de la patronal i el govern. Després de la signatura del conveni, la patronal ha intentat sistemàticament saltar-se'l empresa per empresa. Davant d'aquest incompliment de conveni des dels sindicats, els delegats denunciem la necessitat que es constitueixi la Comissió Paritària perquè se'n garanteixi el compliment. Desgraciadament la resposta segueix essent que cadascú s'espavili a la seva empresa. Això quan hi ha motius suficients per denunciar l'incompliment conscient i generalitzat del conveni, perquè no era el seu –el de de la patronal-, sinó el que vam arrencar-los gràcies a la lluita de milers de treballadors.

Avui a Catsa volen modificar horaris. Se salten el conveni, provant de tornar a més dies de feina pel mateix preu. Aquest punt de regularització de jornada va ser clau en el 2º Conveni i clau també per al sector que continua demostrant que qui mana és el client, és a dir, els veritables caps d'aquestes empreses (Telefónica, Sogecable, la banca i una llarga llista de serveis externalitzats) que intenten imposar les seves condicions per sobre de qualsevol conveni (ja ho diu el refrany: “qui paga, mana”).

És important que des del sector de telemàrqueting, tots els sindicats unifiquin les lluites i la defensa dels nostres drets perquè és un problema general del sector.

Però en el cas de Catsa també és important que unifiquem la nostra lluita amb els treballadors de Sogecable, que també poden anar a la vaga després d'un expedient de regulació d'ocupació. La fusió de Sogecable i Via Digital ja té repercussions en els treballadors.

Raquel

Delegada sindical CCOO-CATSA

Lluita a Telefònica

Els treballadors i les treballadores de Telefónica de Girona van organitzar una concentració al centre de Girona per manifestar el rebuig al procés de segregacions que vol dur a terme l'empresa i que pot afectar uns dos mil treballadors de magatzem i mobiliari de l'estat espanyol.

El comitè d'empresa de Telefónica Girona porta una pla de lluita contra la privatització i les segregacions des de fa un any conjuntament amb d'altres comitès d'empresa de la resta de Catalunya.

Corresponsal

Com a resposta

A finals d'octubre, 8 companys de CGT de SEAT van fer públic per què se n'anaven del sindicat. Només pel contingut i l'oportunitat de fer-ho, haguéssim considerat important donar-hi una resposta. Però quan qui ho signa són, a més, dirigents d'una organització trotsquista, el Col·lectiu per una Esquerra Alternativa (CEA-CI), que forma part del corrent Rojos i Roges d'EUiA i tenen responsabilitats en aquesta organització, la nostra resposta esdevé ineludible.

Les coincidències

La primera part de la carta és una descripció del curs nefast del sindicat en els darrers temps. Fins i tot sense conèixer detalls de la concreció a SEAT a què es refereixen, les crítiques que fan ens semblen coherents amb nostra experiència a CGT. També compartim que com a mínim això arrenca del congrés de Valladolid d'abril de 2001, - fins i tot ho hem publicat en un suplement denunciant el gir a la dreta que amb demagògia radical prenia el sindicat-. També vam estar junts quan vam abandonar el Congrés de Catalunya el febrer de 2002 i tos junts vam signar la carta denunciant-ho que va publicar l'òrgan de CGT, *Catalunya*. Tindríem algun matisos per fer en això del "partit anarquista".

Els desacords

La continuació, en boca d'un afiliat, seria una cosa humana i fins i tot comprensible: el cansament que empeny tants companys a anar-se'n a casa i als quals diríem que encara que la respectem no compartim la seva decisió.

Però són dirigents sindicals d'anys de lluita els que diuen en una carta pública que "hem arribat a la conclusió que la defensa de los intereses dels/les treballadors/es ja no es pot fer d'una forma eficaç, i de manera grata des de CGT". Podríem compartir que no és gaire grat, però han de dir als treballadors des d'on és possible, perquè si no només queda impotència davant de la patronal. Pensen que es pot fer des de CCOO o UGT? Nosaltres no pensem que sigui així encara que no ens passa pel cap fer una crida a la desafiliació d'aquests sindicats, sinó a combatre les direccions des del seu interior. I només si el procés s'esgota anar-nos-en amb els treballadors, no pas a casa, sinó a una altra central sindical -tal com van fer alguns dels signants l'any 90-. La carta, malgrat tot, és una crida a la desafiliació que en boca d'uns representants sindicals esdevé irresponsabilitat. Encara pitjor pel fet que es publica en plena ofensiva patronal. La VW ataca i els representants dels treballadors fan una crida a desafiliar-se

perquè no hi ha cap organització eficaç per defensar-se.

Responsabilitats més grans

Però el fet que els companys pertanyin a un partit trotsquista fa més greu tot el que hem dit i força una interpretació política.

Que la carta la publiqui Comfia, de CCOO, apunta una perspectiva. Però no és pas perquè des d'allà puguin defensar de manera eficaç els interessos dels treballadors; i a Catalunya no queda ni el recurs de fer-ho des dels *críticos* que aquí codirigeixen la CONC amb els oficialistes amb una política consensuada. No poden dir això però, objectivament, la seva carta és un suport a aquesta política. I quan, sense ser clars, es fa en el període d'eleccions sindicals, es converteix en maniobra electoralista, fins i tot més enllà del fet que els companys apareguin o no a les llistes de CCOO.

Pel que fa a CGT, davant del 40% que vam abandonar el congrés de Catalunya contra la política de la direcció i que amb ells vam signar cartes i documents públics, significa un afebliment i un suport objectiu a la direcció del sindicat.

Des del trotsquisme sempre hem analitzat les polítiques de les organitzacions no pas per allò que diuen sinó pel que fan i les conseqüències que té. Suposem que al marge de les que hem assenyalat, deuen haver-hi altres conseqüències polítiques que responen a decisions de la CEA-CI i el seu pes a Rojos i Roges, o a la Corriente Roja d'IU, que seran les que us han dut a prendre aquesta decisió. Seguim lamentant-ho perquè també és trotsquista allò que diu que la fi no justifica els mitjans.

Mª Esther del Alcázar- CGT
Barcelona

Porqué nos vamos de CGT (EXTRACTES)

(...) Pero todo esto no es casual, por el contrario tiene que ver, y mucho, con los cambios profundos producidos en la Confederación, tanto a nivel estatal como en Catalunya, tras los Congresos de Abril de 2001 y de 2002, y que concluyeron en un giro sectario que ha puesto fin al proyecto de construir un sindicato abierto, democrático y pluralista, (...) El curso sectario impuesto desde la nueva dirección de CGT de Catalunya no sólo se ha expresado en el interior del sindicato imponiendo el pensamiento único del partido anarquista, excluyendo o dificultando la integración de quien no piensa igual, a menos que se capitule ante su golpe de estado, también se ha expresado hacia el exterior, tal como hemos podido observar en el débil apoyo realizado por la dirección de CGT de Catalunya a la Huelga General del 20 de junio. En resumen, el nuevo curso de CGT ha frustrado la esperanza de un nuevo sindicalismo clasista, combativo, democrático y plural, al que muchos de nosotros hemos contribuido con nuestros esfuerzos y energías. En tales condiciones, y tras observar la inutilidad de nuestras reflexiones y esfuerzos para cambiar dicho curso, hemos llegado a la conclusión que la defensa de los intereses de los/las trabajadores/as ya no puede hacerse de un modo eficaz, y de manera grata desde CGT. Por ese conjunto de razones los abajo firmantes comunicamos públicamente nuestra baja de CGT.

*Antonio Gil, Antonio Sánchez, Diosdado Toledano, Fernando Rodríguez, Javier Gallego, Jorge Cortegana, Manuel Moyano, Narciso Rivera, Pedro Jiménez.
Martorell, 23 de octubre 2002*

día@dia.net www.comfia.net

Quiebra en CGT

Enviado el Lunes, 28 de Octubre de 2002

Parece que algunos colectivos de CGT están cuestionando el rumbo tomado por el sindicato, reproducimos la carta pública que unos compañeros han escrito con motivo de su salida del sindicato. Redacción

Primera Jornada Sindical de LI

SINDICAL

El 16 de novembre LI realitzarà la seva I Jornada Sindical, a la qual hem convidat tots els companys amb els quals quotidianament compartim la lluita en defensa dels treballadors. Seran jornades travessades per l'arribada de la primera crisi general de la globalització que queda plasmada en deslocalitzacions: com la de la VW amb la producció de SEAT, la de LG-Philips amb la de Miniwatt i la venda a l'especuladora Busines Creation, la d'Actaris-Schlumberger de Montornés, les anteriors de Lear o Fontaneda, i la pèrdua, en fi, de milers de llocs de treball. Travessades també per la fase més descarnada de les agressions del PP contra treballadors i pobles, on decretazo, llei de partits, lleis educatives, la negativa fins i tot d'aplicar la seva pròpia llei d'immigració, o la liquidació de les últimes privatitzacions, formen un tot sobre el qual el govern avança com un corró que aixafa condicions de treball i divideix la classe obrera, s'empassa salaris indirectes i drets socials, alhora que tracta de recomposar la ideologia franquista de l'Espanya una grande y libre.

Per això voldríem que la Jornada fos un espai que ens permetés aprofundir en les discussions de fons que hi ha després d'aquesta realitat. Discussions que normalment passen per alt davant les presses del que és immediat en èpoques de congressos, sense poder analitzar a fons que una anàlisi o una altra determinen diferents actuacions sindicals, o bé una o altra orientació en la lluita. Vam pensar que, justament ara, davant la gravetat de les situacions que vénen, és important parar la pilota i contrastar aquestes visions de fons, si és una o una altra la forma real –no utòpica– de frenar a les multinacionals o si ens creiem, realment, que parar-les és possible.

Estem convençuts de la profunda unió entre aquestes discussions de fons i el que és quotidià. Per això volem que en cada sessió anem d'allò més general cap allò més concret:

En la primera sessió: veure com funcionen els mecanismes per a recuperar la caiguda de la taxa de guany de les multinacionals en la globalització, per tal de baixar a terra i veure com ho fa la VW en la SEAT i com enfrontar-la.

En la segona sessió: partim de veure les formes amb les quals la

burguesia ha imposat la profunda segmentació de la classe obrera, per després veure com dialogar i combatre la percepció anti-sindical de sectors de joventut, o com i des d'on enfrontem les dobles escales salarials, o la segregació d'empreses des de l'òptica dels treballadors de Telefònica o l'òptica dels de la segregada CATSA...

En la tercera sessió: tractar d'analitzar les polítiques que aplica el capital contra el sindicalisme – que van del thatcherisme a la integració-, i passar a discutir el seu grau d'implementació com per a seguir considerant les grans centrals com a obreres, fins arribar a les ideologies que des de les direccions sindicals s'utilitzen per acceptar-les, particularment en el sector públic, i acabar per baixar la discussió a les privatitzacions actuals en sanitat, ensenyament i l'emblemàtica de RENFE.

En la quarta sessió: volem acabar discutint els eixos centrals que defensem en el terreny quotidià, essencialment contra la patronal i el govern, però que es concreten també en baralles sindicals internes que no poden mai fer-nos perdre el nord de

donar la resposta necessària a les lluites del conjunt de treballadors. Una jornada que no podria tancar-se sense la polèmica discussió de la relació entre sindicats i partit revolucionari i, concretament, la pràctica quotidiana de Lluita Internacionalista en el terreny de les lluites dels treballadors.

Una jornada que, justament per aquest caràcter obert, estem segurs que serà un debat enriquidor en la mesura que els seus participants són part de les lluites en curs i reflex tant de llarga i honesta experiència sindical, els uns, com de la força crítica dels sectors més precaritzats, els altres. Només entaular aquest diàleg cap a la necessària unitat, val l'esforç.

Us esperem a tots!

Miquel Blanc

Carmen Romero.

Victor Messeguer.

Mª Esther del Alcázar

I Jornada sindical de LI

GLOBALIZACIÓN Y
SINDICALISMO.

RESPUESTAS A LA
CRISIS QUE LLEGA.

Barcelona, 16 de noviembre de 2002
Cotxeres de Sants.

LI Lucha
Internacionalista

Sección simpatizante de la Liga Internacional
de Trabajadores-IV Internacional (LIT-ci)
luchaint@retemail.es <http://personal1.iddeo.es/luchaint>

Contra les privatitzacions

Privatitzar: comprar barat i vendre car

A la llicència per saquejar el patrimoni públic d'empreses i serveis se l'anomena privatitzar. De convertir les necessitats bàsiques en un producte del mercat se'n diu liberalitzar. Un exemple d'això primer seria el saqueig d'Aerolíneas Argentinas per part d'Iberia i el Ministeri d'Indústria espanyol. Un exemple d'això segon és no oferir els fàrmacs contra la sida als afectats de l'Àfrica - i de la resta del món -, sinó només a aquells que puguin pagarlos. Ara el Govern central, - com altres d'autonòmics i municipals - preparen noves privatitzacions. Esperen el seu torn els ambulatoris, Renfe, autobusos, metro, l'ensenyament de 0-3 anys, la formació professional, els batxillerats i collar encara més pel que fa a les pensions.

Per què cal defensar la pública davant de la privada?

La política de la dreta ha estat sempre defensar l'economia privada davant de la pública, encara que en altres èpoques va haver d'estirar dels pressupostos de l'estat per mantenir branques senceres de producció, això va passar per exemple amb l'INI franquista. Privatitzar era de dretes, però també l'esquerra tradicional (PSOE i també IU, en ajuntaments com el de Còrdova) s'uneixen ara a aquells que assegurin que la privada es gestiona i funciona millor que la pública. Entre els uns i els altres han anat privatitzant sectors decisius de l'economia pública (sanitat, ensenyament, transports, pensions, benestar social, habitatge...).

Nosaltres continuem defensant la pública. Si els productes i serveis que podríem definir com socialment necessaris s'abandonen al mercat, es perden les conquestes socials que garanteixen la recuperació d'una part de la nostra plusvàlua com a

salari indirecte (sanitat, ensenyament, transports, pensions, benestar social, habitatge...), i no hi ha cap companyia d'assegurances que pugui comparar-se a l'autoassegurança col·lectiva de tots els treballadors i treballadores. Però a més, si es defineixen aquestes necessitats com a camp per al negoci, ja no hi ha un mínim dret universal, per sota del qual no es pugui caure. Però encara hi ha més coses, privatitzen els beneficis d'empreses rendibles amb el simple objectiu que aquests beneficis vagin a parar a mans privades, o en altres casos la privatització és la possibilitat de desenvolupar reconversions laborals brutals i una reculada en salaris i condicions laborals. Aquests són els secrets que els empenyen a privatitzar tot el que sigui possible i no pas gestions màgiques o que els serveis públics funcionin millor.

Per què aquesta falta de resistència?

Però el més greu és que la majoria d'aquestes privatitzacions s'han fet quasi sense resistència sindical, i en altres casos amb la connivència oberta de les direccions de CCOO i UGT. La forma que presenta la posició sindical d'aquests sindicats sovint és que "no hi ha cap altra opció", "que és imparable" i "que el més realista és deixar que l'apliquin i entrar a negociar les condicions", és a dir donant per descomptat que no es discuteix la privatització en si. Però en realitat hi ha dos poderosos arguments per aquest canvi. El primer és polític, ja que la direcció polí-

tica de CCOO i UGT és la mateixa esquerra que allà on és privatitzada. El segon té a veure amb la dependència dels aparells sindicals de les fonts de finançament que els aporten aquestes empreses, començant pels llocs que ocupen en els consells d'administració. Que arrel d'una lluita frontal contra la patronal, el sindicat deixés de percebre aquests fons deixaria tocat l'aparell sindical (dineros, alliberats, ...) i la font de privilegis en què s'assenta aquest aparell. De fet, en lloc d'impedir la privatització, la batalla d'aquestes direccions sindicals és negociar els termes de la privatització mantenint els enormes privilegis que percebien de l'empresa

pública.

Però també hi ha una resposta des de moviments que es defineixen com antiestatistes, per exemple en sectors de CGT. L'argument principal d'aquests és que el sector públic és estatal (o autonòmic, o municipal), i no autogestionari. Per a uns com que forma part de l'Estat és igualment rebutjable, ¿no és per ventura un instrument d'opressió?, per a uns altres es tracta d'un estat burgès, així doncs ¿burgès per burgès tant li fa!. Però nosaltres pensem que

i els acomiadaments

burgès per burgès, no som neutrals i ens estimem més la propietat estatal que la privada. Els motius ja els hem avançat: és més influenciable políticament, fa més difícil que els serveis públics es converteixin en pur mercantilisme, i a més les condicions laborals solen estar menys degradades.

El cas és que per arguments de la dreta o de l'esquerra els defensors de la pública davant de les privatitzacions s'han anat reduint pel que fa a organitzacions al mateix ritme que aquestes avançaven. Sens dubte, és més fàcil dedicar-se a crear cooperatives en els nous mercats creats pel desmantellament de la pública que impedir les privatitzacions. De fet, part de les privatitzacions es fan mitjançant cooperatives o sindicats, com en els fons de formació ocupacional, que a més d'augmentar la dependència econòmica dels sindicats respecte l'estat, es deixa d'invertir en l'ensenyament públic, per la qual cosa aquest es privatitza.

Per revertir el procés

Impedir la privatització és possible, amb la condició que cal fer una crida a la mobilització dels treballadors afectats i dels ciutadans en general que defensen el servei públic. Convertir la defensa d'aquest sector en un problema polític i social. Nosaltres no confiem gens en el caràcter benèfic de l'estat burgès, però sabem que aquest ha hagut d'integrar reivindicacions obreres al llarg de dècades de lluita de classes i cap treballador no menysprea una posició conquerida en nom d'un futur prometedor. Per enfrontar-se a les privatitzacions s'ha de fugir del corporativisme. Cal posar sobre la taula els interessos del conjunt dels treballadors, i impulsar al voltant seu la unitat més àmplia.

*Víctor Messeguer
Josep Lluís del Alcázar*

Arriba el torn de Renfe

El ferrocarril com a servei públic, factor de desenvolupament i equilibri territorial de l'Estat, nacionalitat, regió, comarca, i com a dret ciutadà a la lliure circulació, pot arribar a convertir-se en un gran "negoci" en mans del poder econòmic (Bancs, grans corporacions...).

La política neoliberal de liquidació del sector públic en benefici del privat comporta, a més, un robatori al Patrimoni de tots els espanyols, que l'hem finançat al llarg de més de 60 anys mitjançant impostos, i que en els últims anys hem pagat inversions especulatives milionàries per tal de connectar ràpidament les grans ciutats i els negocis.

Això ha comportat un greu impacte mediambiental, alhora que s'abandona el ferrocarril convencional i de mercaderies, tot accelerant la incomunicació fèrria en extenses zones de l'Estat.

Amb la privatització del ferrocarril -com la pròpia lògica del benefici privat determina- tractaran de retallar "despeses" en seguretat, en subvencions (targetes or, pensionistes, dies blaus, famílies nombroses...) i s'encariran els bitllets dels usuaris d'un servei que paguem nosaltres, i els nostres majors. Es precaritzaran encara més les condicions laborals dels ferroviaris, per tal de garantir els beneficis privats de les empreses "operadores" amigues del govern, que reben d'aquest el nostre patrimoni.

D'altra banda, recorren a l'Estat, és a dir als nostres impostos, per realitzar inversions que garanteixin la seguretat, quan ocorren catàstrofes ferroviàries. De tot això, Gran Bretanya amb la privatització impulsada per Thatcher, n'és l'exemple il·lustratiu.

Amb el fals pretext de les directrius de la UE, de la competitivitat, del "liberalisme" econòmic, el govern pretén privatitzar en el març del 2003, el patrimoni de tots: RENFE; com ja ho està intentant i, pas a pas, portant a terme en l'ensenyament, la sanitat, -fins i tot en la funció pública estatal, autonòmica i local-, a més dels transports.

Nosaltres, com a ciutadans, com a treballadors, ens oposem a aquest model, que en el mes de juliol ha suposat només a Catalunya que 4 treballadors subcontractats hagin perdut la vida en les obres de l'AVE.

Exigim un ferrocarril públic, segur, que connecti de forma racional i barata tot el territori, i que serveixi al seu desenvolupament sostenible i ecològic, que s'integri en un pla general de transport i alleugereixi la congestió del transport per carretera, la contaminació i el consum energètic.

Cridem als sindicats, organitzacions polítiques, socials, de veïns, de jubilats, ecològiques, de consumidors, institucions, professionals, i ajuntaments... a la mobilització, per evitar la liquidació del patrimoni de tots. Exigim la participació com a ciutadans i treballadors en el control de RENFE al servei de tots i totes.

*Secció Sindical de CGT de RENFE i
Sindicat de CGT de Transports de Barcelona*

Per la sanitat pública

"Ni gestió privada ni privatització"

En aquest moment, i donada la gravetat de l'agressió, fem una crida a la població i als treballadors del sector per a defensar els seus centres sanitaris i el Sistema Nacional de Salut, en un àmbit de titularitat pública. Cridem a iniciar la construcció d'un moviment social i sindical democràtic i participatiu, que afronti la lluita contra la privatització, amb mesures continuades i contundents fins aconseguir la paralització del procés privatitzador. Cridem també al conjunt de Sindicats i Organitzacions a plantejar les reivindicacions i mobilitzacions amb debat unitari i públic per augmentar les possibilitats d'èxit. Per una sanitat veritablement pública en el seu finançament i gestió, de qualitat, que procuri la salut i la prevenció de les malalties i no l'obtenció de beneficis; incloent

totes les prestacions eficaces per a tots/as els/as que visquin en l'Estat espanyol. Per la derogació de la Llei 15/ 97, i del RD que la desenvolupa, i de totes les Normes autonòmiques que permeten la gestió privada. I per l'increment de la despesa sanitària pública, de les plantilles, dels llits hospitalaris i dels serveis sanitaris públics fins arribar a la mitjana europea.

Extracte del full de la Federació de Sanitat de Catalunya de CGT

Manifestació a l'Hospitalet de Llobregat

A L'Hospitalet de Llobregat (Barcelona) va tenir lloc una manifestació en defensa de la

sanitat pública el passat dia 24 al Mercat de Collblanc, convocada per la Plataforma en Defensa de la Sanitat Pública, de la qual forma part la Federació de Sanitat de la CGT, CCOO, la Federació d'Associacions de Veïns de L'Hospitalet, entre d'altres. Van assistir més de 1.000 veïns i veïnes, i treballadors i treballadores. Pretenen que dos ambulatoris en L'Hospitalet passin de la gestió de l'ICS (Insalud català) a la d'un consorci amb participació de Creu Roja. El pla és acomiadar els treballadors precaris i desplaçar els fixos a d'altres ambulatoris, on al seu torn es produiria l'acomiadament de treballadors precaris. Els sous de les plantilles de Creu Roja estarien al voltant del 60% dels dels treballadors públics. A Barcelona s'estan privatitzant o tancant altres 9 ambulatoris, i la Plataforma en Defensa de la Sanitat Pública està preparant accions.

Victor Messeguer. CGT, Barcelona

En defensa de l'escola pública

No a la *ley de Calidad!*

Assistim, desgraciat privilegi, a la mort d'un model educatiu al nostre país. Com a mínim està desnonat i hem de lluitar molt per intentar no ja que revisqui, sinó que millori.

L'anàlisi d'aquesta conjuntura, que es va concretant en el temps amb la implantació de la LOU, de la Llei de Formació Professional i ara de la "Llei de Qualitat", podem fer-lo en tres passos, centrant-nos en allò que afecta l'ensenyament obligatori.

D'on venim

Amb el PSOE al poder, es va establir un model educatiu que responia als postulats de la socialdemocràcia, l'educació com a eina per a la igualtat d'oportunitats, entesa com un dret

fins els 16 anys. Objectivament, la seva realització ha suposat una conquesta social, aconseguida des de l'única instància capaç d'això: l'escola pública. A partir de 1993, diversos factors van fer que el PSOE anés renunciant paulatinament a aquest projecte. El PP, des del 96, s'ha dedicat a dinamitar-lo fins a fer-lo insostenible.

El que ens ve a sobre

Que ens ve és un dir, perquè ja és una realitat present, a la qual la llei acabada d'aprovar al Congrés acaba de donar cobertura perquè es generalitzi. L'anomenada "Llei de Qualitat" no s'ocupa per res dels aspectes estrictament educatius, cosa que ja la fa sospitosa. Després d'un llenguatge buit, (qualitat,

excel·lència, esforç, avaluació,...) perquè no té referents a la realitat social, amaga el veritable rostre: suposa la reconversió del sistema educatiu des dels pressupòsits del neoliberalisme. És a dir, seguint les directrius dels organismes econòmics internacionals, la privatització de l'educació bàsica. Des d'aquest plantejament, l'ensenyament és una mercaderia, (un "article de primera necessitat" deia el primer esborrany) i, per tant, cal treure-la al mercat. Per a això és necessari canviar l'estatus dels alumnes i el dels centres escolars. Els alumnes passen a ser demandants-compradors. Vénen, com si baixessin del cel, amb una determinada capacitat adquisitiva i, per tant, necessiten un mercat

diversificat perquè cadascú compri a la seva mida. Per això diuen que aquest sistema és "d'oportunitats". En establir itineraris des dels tretze anys, se satisfà aquesta "necessitat" i, per si algun s'equivoca, s'avalua contínuament els alumnes perquè els quedi clar a què poden aspirar, amb la qual cosa, a més, s'evita el fracàs. Els centres, seran els supermercats, que també cal diversificar per adaptar-los al mitjà social en què s'enclaven. Així, se n'especialitzarà l'oferta, establint dos grans grups, amb varietat de matisos dins de cadascun: la xarxa pública, assistencial i subsidiària i la privada, que posarà al mercat els articles de luxe. Els professors passaran a ser una espècie de sexadors de pollastres que classificaran als alumnes. Res d'educar, és a dir, de provar de millorar les condicions i capacitats de què parteixen els "clients".

El sistema escolar es pensa, doncs d'acord amb un sistema social: el capitalisme. Alumnes i professors es xopen d'eficiència, competitivitat, autoritarisme, meritocràcia i altres valors que sustenten el sistema. Els alumnes, vistos com a futura mà d'obra, es disposen per a aquest mercat: una minoria ben preparada i una majoria inculta.

El que estem fent

Mentre l'Administració imposa el model, els Sindicats majoritaris aguanten el xàfec d'haver d'oposar-s'hi per principi i, alhora, no poder rebutjar-lo frontalment pels seus propis interessos i els dels seus afiliats de la privada. Els partits polítics d'esquerra amb expectatives de govern, oposant-s'hi formalment però des de la convicció que si algun dia arriben a manar continuaran en el bàsic el model. Els treballadors de l'ensenyament i els pares d'alumnes, demandant canvis, però, en una gran part, sense sotmetre a reflexió crítica aquest sistema que se'ns vol imposar.

I entre tots, una quantitat apreciable de persones que es manifesten, que fan vaga i que debaten en assemblees la forma d'enderrocar aquest projecte antisocial. Que no decaigui!

José Ángel Timón.

Membre de la Plataforma Sierra Norte en defensa de l'escola pública (Madrid)

A Madrid

LA ENSEÑANZA QUE HA DADO POSIBILIDADES A TODOS Y TODAS.

La Enseñanza Pública

¡EN PELIGRO!

NO PERMITAS QUE REGRESEN
LOS PRIVILEGIOS
DEL PASADO

NO A LA
CONTRAREFORMA
DEL PP

ÚNETE A LA MANIFESTACIÓN

23 de noviembre
a las 11:30 en la plaza de Callao
de Madrid

PLATAFORMA ESTATAL EN DEFENSA DE
UNA ENSEÑANZA PÚBLICA DE CALIDAD
www.pp.es/revista/2011/04/04/04032011.htm

Més de 20.000 persones ens vam manifestar a Madrid el dia 29 en contra de la mal anomenada *Ley de Calidad*. Convocats pel Sindicato de Estudiantes, CCOO, UGT, CGT, STes, CEAPA, MRPs... conjuntament estudiants, treballadors de l'ensenyament i pares vam dir alt i clar *No a la Ley de Calidad*. Aquesta manifestació podia haver estat molt més multitudinària si s'hagués treballat en assemblees per centre, feina que a Madrid va lluir per la seva absència per part dels sindicats. Fins i tot la convocatòria unitària no va ser confirmada fins a última hora. Lamentablement ens vam trobar amb un sector poc representat pels sindicats i sobretot poc informat. Caldrà però que seguim manifestant-nos si realment volem fer fora aquesta contrareforma educativa que no fa res més que aprofundir les polítiques neoliberals

*Carmen. Ensenyament
CCOO. Madrid.*

La vaga a Barcelona

La jornada de protesta contra la LOCE i tot el procés de la seva preparació ha posat de manifest dues coses importants:

1.- L'elevada presència i participació dels estudiants -convocats per AEP, AJEC i ES- amb la resta de la comunitat educativa (professorat i pares) en la manifestació.

2.- La separació que existeix entre el professorat respecte a la seva consideració sobre què és la LOCE i quines són les seves repercussions. D'una banda CCOO, UGT, USTEC i CGT, juntament amb els sindicats d'estudiants, signaven un manifest conjunt en el qual es posaven en relleu els aspectes més destacats pels quals s'està en contra de la LOCE, tot convocant de manera unitària a la mobilització i també realitzant un treball en els centres per explicar les seves posicions i la necessitat de la mobilització per a plantar cara a aquest nou atac del PP. De l'altra banda els sindicats corporatius (ANPE, CSIF O AMES) feien campanya en contra de la vaga i donaven suport el projecte. Aquesta situació ha creat divisió en els claustres de secundària, fins i tot en aquells on en d'altres ocasions s'havia defensat un posicionament general en defensa de l'ensenyament públic i de qualitat.

Tots i totes a la manifestació del 17 de novembre

Anna Morelló. CGT Ensenyament

Privatització sense fre

La ley de calidad pot significar la liquidació de l'educació pública d'adults i la consagració d'un model privat-concertat i especialitzat en l'atenció assistencial del fracàs escolar.

La mal denominada "ley de calidad" vol imposar, també a les persones adultes, un model academicista de l'ensenyament on els "conocimientos" substitueixen la "formación", i on el propi concepte "educación de las personas adultas" desapareix per donar pas a les "enseñanzas para las personas adultas".

Com es deixa de garantir l'oferta pública:

A la "ley de calidad" s'han suprimit tots els redactats que a la logse garantien l'oferta pública i la seva universalitat (art51, punt1 i art52, punt2) i, per tant, el sistema educatiu ja no està compromès a garantir l'educació de les persones adultes. L'únic lloc on es continua garantint aquest accés a l'educació per a les

entidades, públicas o privadas, dándose en este último supuesto **preferencia a las asociaciones sin ánimo de lucro...** ara es diu: "las administraciones educativas **promoverán convenios de colaboración con las universidades, entes locales y otras instituciones o entidades, para desarrollar las enseñanzas para las personas adultas.**"

El que era una possibilitat ha passat a ser gairebé una obligació. Com que volen poder privatitzar sense embuts han fet desaparèixer "la preferencia a las asociaciones sin ánimo de lucro" per establir convenis.

Com es consagra la concepció assistencial de l'educació de les persones adultes

La finalitat última de l'educació d'adults serà ser receptora del fracàs escolar. Per tant la "atención preferente de las enseñanzas para las personas adultas" es dirigeix ara a les persones majors de 16 anys "que, por diferentes razones, no hayan podido completar la enseñanza básica"

A les "enseñanzas para las personas adultas" s'ha suprimit com a objectiu "desarrollar su capacidad de participación en la vida social, cultural, política y económica" i s'ha substituït per "desarrollar programas y cursos para responder a determinadas necesidades educativas específicas de grupos sociales desfavorecidos".

Si reviseu l'articulat del títol iii de la ley de calidad podeu descobrir molts més punts preocupants, com:

- quantes vegades es responsabilitza directament al govern central de definir requisits i criteris mínims?

- per què han suprimit la frase "sin necesidad de titulación alguna" en el punt de les proves per a majors de 25 anys?

- per què "se tendrá en cuenta el haber superado un programa de iniciación profesional" a les proves lliures del ges?

En defensa de l'educació d'adults. Per evitar el desmantellament de la xarxa pública: cal continuar les mobilitzacions

Mesa de l'Educació d'Adults de Catalunya

persones adultes és a les presons "se garantizará a la población reclusa la posibilidad de acceso a estas enseñanzas". Demanar als possibles alumnes que es facin internar a la presó per poder anar a classe potser és un xic massa radical.

Com es consagra la privatització mitjançant convenis:

On la logse apuntava ja la primera fase de la privatització com en el paràgraf següent: "las administraciones educativas **podrán establecer convenios de colaboración con las universidades, corporaciones locales y otras**

A Catalunya

La Conselleria de Benestar Social continua els seus plans de privatització a l'educació d'adults de Catalunya. Aquest curs s'havia de generalitzar el Mapa de Formació d'Adults on figuren 81 centres i 53 aules. La realitat és que tan sols hi ha 43 centres (el 53 % dels centres) que poden oferir la nova titulació bàsica als treballadors i treballadores creant, així, dins la xarxa pública centres de primera categoria i de segona categoria, però augmenta el desmantellament de les dotacions als centres i aules públiques ja que més del 60 % no tenen cap aula d'informàtica amb una mínima dotació per oferir els cursos d'informàtica publicats per la Conselleria en les instruccions d'inici de curs.

La política de desmantellament i de privatització no s'atura. Ara per la via de Plans Locals se cedeixen serveis docents dels centres (classes per treballadors immigrants per exemple) a entitats sense ànim de lucre o a voluntariat, o per la via de la subcontractació, com és l'ensenyament de les noves tecnologies (aules d'informàtica), a entitats privades de serveis educatius.

Cal continuar amb les mobilitzacions per aturar aquests plans i reprendre la lluita exemplar que ha dut a terme aquests darrers anys la Mesa de l'Educació d'Adults de Catalunya.

Miquel- Girona

Impulsar la mobilització

Per l'Escola Bressol pública

L'escola bressol tants cops oblidada s'està convertint en un reclam electoral molt important davant de l'enorme mancança que hi ha d'aquestes places. Ara fa tres anys en plena campanya d'eleccions autonòmiques, CiU es comprometia en la creació de 30.000 places al llarg de la legislatura com un dels grans punts del seu cartell electoral. Va arribar la contraofensiva ara fa no gaire mesos des de l'esquerra, amb el suport dels sindicats, amb la recollida de signatures exigint l'acompliment d'aquest compromís per part del Govern de la Generalitat, davant del retard en la seva aplicació. També l'Ajuntament de Barcelona ha aprofitat la conjuntura per obrir nou noves escoles bressol en aquest curs electoral, després de molts anys de congelació. També el PP s'apunta a dir la seva, per mitjà de la llei de "Qualitat de l'ensenyament" i per la via de declaracions de ministres (vegeu el requadre). Així, doncs l'escola 0-3 està d'actualitat.

Sense fer un debat de fons de quines són les necessitats d'un infant d'entre 0-3 anys i com s'ha d'atendre, amb quins recursos cal dotar les escoles i, finalment, de quina administració hauria de ser la responsabilitat del finançament i gestió d'aquests centres, cada partit aplica amb una política de fets consumats els conceptes que té sobre aquesta educació des de les administracions que governa.

La política de CiU.

La Generalitat va proposar una llei fa un parell d'anys, però va haver de retirar-la per la multitud de crítiques que va aixecar. La realitat ha estat que la única via d'ajudes de la Generalitat per crear places d'escola bressol ha estat els acords per la subvenció de centres municipals o directament privats. Les escoles de la Generalitat han quedat estancades en el mateix nombre residual de fa molts anys. Així mateix el setembre presentava

una proposició no de llei per la qual es comprometien ajuts fiscals i finançament per les empreses que fessin guarderies pels seus treballadors/es (a la potenciació per part de CiU i el PP de l'escola bressol d'empresa ja ens hi referim al requadre).

El projecte convergent, és clar, no vol impulsar una xarxa pública pròpia, accepta les municipals, encara que a les ciutats i pobles que governa no són capdavanters en aquest impuls, i –com passa en la resta d'etapes del sistema escolar– el seu model prioritari passa per la iniciativa privada, i molt particularment l'escola religiosa. Les connexions entre Unió Democràtica de Catalunya amb la patronal d'escola cristiana i les autoritats eclesiàstiques són evidents i ha estat

aquesta relació privilegiada la que ha anat aplicant-se en sectors com l'escola.

Rebutgem les subvencions a les escoles privades, però en allò que es refereix a la xarxa pública és raonable que l'escola bressol –com a escola més propera als barris– fos de dependència i gestió municipal i no pas de la Generalitat. En aquest sentit no tindria sentit mantenir l'esquelètica xarxa dependent de la Generalitat sinó que hauria d'integrar-se en un sola xarxa de dependència municipal.

No obstant això, els recursos per al seu finançament haurien de sortir essencialment dels pressupostos de la Generalitat, com a única manera d'assegurar una atenció correcta a tots els infants independentment de les possibilitats de finançament de cada municipi. La Generalitat defineix una subvenció a terços del cost de l'escolarització: 1/3, 1/3 1/3 corresponent a administració

catalana, municipi i família. Aquesta distribució de costos fa que els ajuntaments amb pocs recursos difícilment puguin crear escoles bressol i que el terç familiar sigui inabastable per les famílies amb treballs precaris. Cal defensar l'objectiu de la plena integració d'aquest període com una etapa més de l'educació de l'infant, transitòriament amb polítiques proporcionals a les possibilitats econòmiques dels pares cap a la gratuïtat real, que és l'única proposta realment igualitària per a tots els nens i nenes. I amb una defensa clara que els diners públics han d'anar a l'escola pública i no pas a les iniciatives privades.

I l'esquerra

L'esquerra parlamentària desenvolupa el seu model, que

esdevé realitat en molts municipis. El cas més evident és el de l'Ajuntament de Barcelona, que ha estat el referent en escola bressol durant molts anys. Aprofitant l'ampliació de l'oferta l'Ajuntament, que es governa amb una coalició àmplia (PSC, IC, ERC, Verds) amb el suport d'UGT i CCOO (inclosa EUiA que dirigeix la USCOPB) ha procedit a una veritable reconversió del model públic municipal vigent. Va començar els darrers anys privatitzant els serveis de neteja i cuina, a més de procedir a un augment de ràtios. Però ara ja s'ha decidit a imposar el seu model en profunditat: 1, amb una reducció de plantilles de quasi el 15%; 2, amb la precarització laboral de més d'un terç del personal dels centres, que ja no serà contractat per l'Ajuntament sinó per entitats privades, amb sous que suposen la meitat d'allò que cobra un treballador fix; amb tot el que això suposa d'instabilitat laboral i de

l'equip. Això ja ho ha posat en marxa en els 9 centres que ha inaugurat aquest curs, amb tota mena de propaganda sobre les noves instal·lacions, però en què no es diu res de la dràstica reducció de les condicions de treball i la qualitat que ha imposat i que en un termini breu vol estendre als centres vells.

Amb aquesta Esquerra, òbviament la dreta pot estar tranquil·la, perquè els vents privatitzadors i precaritzadors que sempre han estat la bandera de les dretes i del pensament més retrògrad, ara són àmpliament compartits per quasi tots els colors. És una llàstima que les direccions sindicals de CCOO, UGT i la FAPAC s'afegeixin a aquest cor. Va ser per la reacció contrària dels educadors i educadores rebutjant la proposta en referèndum que no han pogut desmantellar tota l'Escola Bressol, per això encara som a temps de defensar-la. L'acceptació sindical d'una reconversió tan decisiva hauria d'alçar un moviment ampli de rebuig a la base d'aquests organismes, però la realitat és que tot està pensat per aïllar les cúpules sindicals de les bases. L'actitud de les direccions de CCOO i UGT és decisiva per a què pugui passar el discurs de l'Ajuntament, perquè encara que no ha aconseguit que els treballadors acceptin les seves justificacions, com a mínim ha dividit profundament el col·lectiu i això afavoreix clarament que passi el pla de la patronal. Aquest compromís sindical només pot tenir una explicació política, perquè els partits que dirigeixen els sindicats són els mateixos que governen la ciutat. L'explicació que l'Ajuntament no pot sostenir el cost és ridícula per qualsevol que vegi l'engruna que suposa l'escola bressol respecte la despesa total de l'Ajuntament.

Acaba de sortir el butlletí de la Xarxa per la Defensa de l'Escola Bressol Pública, un col·lectiu de pares, mares i educadors/es que s'han proposat defensar l'actual escola bressol municipal davant de la reconversió que vol imposar l'Ajuntament. Aquesta iniciativa és molt important en un curs tan decisiu com aquest en què ens trobem. Ho serà perquè arriben les eleccions municipals i la recaptació de vots fa que els partits

parlamentaris es tornin (encara que sigui per uns mesos) més receptius a les demandes de la gent. Caldrà, doncs, que ho aprofitem. Però també és un curs especial per les eleccions sindicals a l'Ajuntament que decidiran qui seran els representants dels treballadors i la renegociació del conveni dels treballadors (imprescindible per estendre la reconversió a tots els centres). Certament l'existència d'una sola llista per tot el personal funcionari de l'Ajuntament i una altra pel laboral fa molt difícil que la problemàtica d'un sector pugui

expressar-se amb claredat, perquè es dissol en el conjunt, però caldrà trobar els mecanismes dins dels sindicats que avui tenen representació amb la defensa de delegats de l'escola bressol que es comprometin a respectar la decisió de la majoria dels treballadors de rebutjar la proposta de l'Ajuntament i també amb alguna candidatura per fora de CCOO-UGT. Caldrà treballar-ho bé i animar tothom que s'afegeixi a la lluita.

*Josep Lluís del Alcázar. CGT
Ensenyament*

El PP encara pitjor

Per completar el panorama també el PP avança les seves concepcions.

- Amb la "Llei de qualitat" ben recentment aprovada abandona la definició d'etapa educativa que va aprovar la LOGSE (sense que ningú no la desenvolupés en tots aquests anys) i retorna a pensar en aquest període no pas en termes d'educació sinó de "guarderies" que es fan càrrec dels nens i nenes mentre els pares i mares treballen.

- El PP impulsa l'anomenat "xec escolar", una mena de "superació" de la via de finançament amb subvencions dels centres privats, perquè no només es faria per la via de les institucions quan reconeixen en un centre escolar que respon a una necessitat social i a compleix determinades normatives, sinó que és cada família qui canvia el "xec" allà on porta l'infant.

- Per boca del seu ministre de treball Zaplana defensa que siguin les empreses les que creïn les guarderies per a les seves treballadores.

És curiós que al final d'un llarg procés de tancament de guarderies d'empresa en centres de l'Administració Pública, i quan ja només en queden cinc en tot l'Estat (un a Catalunya, dependent de l'Agència Tributària del Ministeri d'Hisenda) ara facin la gran campanya per impulsar-los.

Amb la manca que hi ha de places per l'etapa 0-3 anys és normal que els treballadors i treballadores defensin les escoles que queden de centres de l'administració, com ho van fer els del centre d'Hisenda esmentat quan el van voler tancar. Però una cosa és que els treballadors defensin drets adquirits i l'altra que aquests centres siguin la solució.

La concepció del PP cal rebutjar-la 1, perquè imposa una concepció assistencial i no educativa d'aquest període; perquè no reconeix el dret de tot infant a rebre-la, perquè prioritza l'ensenyament privat i amb ell la reproducció de les diferències socials i per últim rebutgem la solució de les escoles d'empresa a) perquè només està a l'abast d'algunes grans empreses, marginant la majoria de treballadors/es; b) perquè no deixa de ser una via cap a la privatització d'aquest tram educatiu. A més amb l'altíssim percentatge de contractes precaris per només uns mesos, vol dir que els nens estarien canviant cada dos per tres d'escola ?

12 d'octubre:

No passaran!

El govern del PP no es pot estar de demostrar, cada dia de manera més evident, la seva condició d'hereu –reciclat- del franquisme. L'homenatge a la bandera i la subvenció pública a la Fundació Francisco Franco en són només els últims exemples. I aquest darrer 12 d'octubre vam tornar a viure l'espectacle lamentable de la trobada feixista a Montjuïc, mentre la policia atonyinava indiscriminadament els joves antifeixistes.

La manifestació antifeixista va començar al migdia al centre de Barcelona. Amb la voluntat de mostrar al carrer el rebuig al feixisme, aquest any no es va convocar la contra-manifestació a Montjuïc, que sempre queda aïllada en un racó de la ciutat. La provocació policial va ser sistemàtica i començà de fet abans que la manifestació mateixa. Sis companys van ser detinguts abans d'arribar al lloc de la convocatòria, i es van produir moltíssims registres, requisos de pancartes i intimidacions. Tot i així, dues mil persones ens vam reunir i, malgrat aquest setge prepotent i provocador, vam començar a avançar des de la Plaça Urquinaona cap a la Plaça Catalunya. Però la mani no va poder caminar ni cinc-cents metres. La policia va carregar brutalment. Normalment els problemes comencen al final de les manifestacions, però aquesta vegada no ens havien deixat fer ni quatre passes. A més, vam poder tornar a veure provocadors de la policia encaputxats barrejats entre els manifestants. I la cosa no va quedar aquí, a la manifestació de la tarda, en solidaritat amb l'Amèrica Llatina, la policia va continuar assetjant la gent.

La provocació de la policia va ser evident, el rebombori va començar i la Delegació del Govern va tenir el que buscava: imatges de contenidors creuats al carrer i trenta detinguts per criminalitzar l'antifeixisme. Com sempre, la

majoria de mitjans de comunicació van girar la truita, ensenyant primer les imatges dels avalots i després la càrrega policial. Resultat:

alguns casos, d'associació il·lícita. Els detinguts van quedar repartits en cinc processos penals, cosa que evidencia la política de despolitització de les lluites per reduir-les a episodis delictius. A més, el jutge del 18 va impedir la presentació de moltes proves i testimonis, remetent-se contínuament als atestats policials. Una altra vegada: govern, policia i jutges encobrint el feixisme i

12 D'OCTUBRE de 2002

CONCENTRACIONS:

- Dimarts 8-OCT A les 19:00h Jardinetes de Gràcia, amb Gran de Gràcia. Metro: L3, L5, Diagonal
- Divendres 11-OCT, 19:00h Jardins Montserrat. Metro: L5, Entença.

PLATAFORMA ANTI-FEIXISTA

EL FEIXISME AVANÇA SI NO SE' L'COMBAT

MANI ANTI-FEIXISTA 11:00h PL URQUINAONA
Totes contra el feixisme

d'Ynestrillas i els seus cadells, ni parlar-ne.

Dels trenta companys detinguts, 21 eren menors d'edat i van ser posats en llibertat. La resta foren empresonats a la Verneda sota acusacions de desordre públic i, en

reprimint els qui s'hi oposen.

Des de Ll ens afegim a l'exigència d'absolució de tots els detinguts i detingudes per manifestar-se contra el feixisme

Cristina. Barcelona

L'antifeixisme no és patrimoni d'uns quants

Els nostres avis i els nostres pares van haver de viure en pròpia carn el feixisme. Primer a la Guerra Civil i després sota el franquisme. I la lluita contra aquest règim no va ser mai patrimoni d'uns pocs. Eren el gruix dels sectors obrers i populars els que s'hi van deixar la pell, conscients que l'única manera de tombar-lo era la mobilització massiva. La lluita antifeixista, en la nostra història recent, no va ser mai patrimoni de quatre convençuts, valents que tenien les coses molt clares. Va ser el carrer qui la va prendre. I aquest és l'únic camí. Només cal comparar sinó els resultats de les dues darreres manifestacions antifeixistes – criminalització i aïllament de la lluita- amb la de l'any 2000, en que la creació d'una àmplia Plataforma Antifeixista, amb associacions de veïns, partits obrers, sindicats, col·lectius de joves i moviments de tota mena van aconseguir fer fora Ynestrillas de la Plaça dels Països Catalans i arraconar-lo a Montjuïc. Cal seguir aquest camí per fer-los fora!

**Ni un carrer, ni una plaça,
ni un poble per als feixistes!**

Guanyys a costa de vides humanes

Actualment ens trobem davant del que, aparentment, pot semblar una gran enigma: si els avenços en les tècniques quirúrgiques i en els nous tractaments fan possible la curació de la major part de les malalties conegudes ¿per què cada vegada és més gran el nombre de persones que moren de les mateixes? Les xifres ens indiquen que una tercera part de la població mundial no té accés a les medicines bàsiques i, d'aquests, uns 11 milions moren de malalties infeccioses de les quals es coneix el tractament.

Sempre s'havia considerat que la producció en el sistema econòmic capitalista devia igualment satisfer les necessitats socials de la població, encara que el motor fora la taxa de beneficis. Però ara per aconseguir-la, en una fase de crisi com l'actual, totes les necessitats bàsiques -entre elles l'assistència sanitària- es converteixen en béns de consum sotmesos a la llei de l'oferta i la demanda, i només accessibles a aquells que els poden pagar. Així doncs, sense cap objecció, per aconseguir els seus "objectius econòmics" condemnen a la mort a milions de persones.

Per poder aplicar aquestes polítiques econòmiques les grans multinacionals farmacèutiques necessiten d'un marc legal, tant a nivell nacional com internacional, que permeti les seves actuacions i les protegeixi.

En l'article anterior (LI 33, pàgina 15) analitzàvem el paper que juguen els grans organismes internacionals (BM, FMI, OMS, OMC) i les repercussions en les prestacions sanitàries.

Els acords de la OMC, en la perspectiva de la liberalització del comerç mundial, abasten a tot el comerç i això també inclou tot allò relacionat amb els mitjans terapèutics i d'atenció a la salut. Les multinacionals farmacèutiques

tingui el poder, els seus interessos es defensaran a tot el món. Durant les eleccions presidencials del 2000, les multinacionals del sector van gastar 26.600 milions de dòlars, dels quals el 70% van anar al partit republicà.

La pressió dels EEUU -país on es troben les seus de les principals multinacionals farmacèutiques- va aconseguir que s'arribés, en el marc de la OMC, a l'Acord de la Propietat Intel·lectual relacionada amb el comerç (TRIPs).

El TRIPs és, doncs, el marc legal que permet un control de monopoli total, per part de les grans multinacionals del sector, de la salut de tots els habitants del nostre planeta.

Repercussions dels acords TRIPs

Com ja comentàvem en l'article anterior aquests acords representen un reforçament de les lleis de patents sobre la propietat intel·lectual, tant de les noves molècules com dels seus sistemes de producció i la seva vinculació amb la comercialització.

Aquests acords en el camp de l'assistència sanitària representen que la patent sobre qualsevol substància patentada té un termini mínim de 20 anys, durant el qual les companyies tenen el monopoli total.

Les repercussions són molt importants ja que això significa que **són les companyies les úniques que decideixen sobre la**

estan disposades a defensar la seva posició de privilegi dins del mercat que els assegura el seu enorme marge de beneficis per tots els mitjans necessaris, per això pressionen els seus respectius governs perquè defensin mesures proteccionistes. Als EEUU inverteixen 75 milions de dòlars anualment en lobbying, assegurant-se que independentment del govern que

conveniència o no de produir un medicament determinat i el preu d'aquest en el mercat, ja que no és possible que surti cap medicament genèric que pugui competir.

La situació que això genera s'ha posat de manifest de manera escandalosa en els preus dels

i la seva política sanitària. Al Brasil el cost del tractament, per any i malalt, contra el virus de la SIDA és d'aproximadament 300 dòlars front els més de 3.000 que costa als EEUU. De moment les amenaces no han aconseguit el seu propòsit.

Cada vegada més la política de

de forma important en les zones tropicals, el que representa una **apropiació de la riquesa natural** que impedeix en ocasions que pugui ser utilitzada pels qui sempre ho van fer.

La justificació de les empreses farmacèutiques a l'hora d'exigir la necessitat de les patents és poder recuperar les, segons defensen, fortes inversions en **investigació i desenvolupament (I+D)** i poder seguir en aquest camí. Un estudi recent del sistema fiscal nord-americà revela que les grans empreses farmacèutiques només inverteixen en I+D el 7,5 % del total de les seves vendes i que gasten tres vegades més en mercadeig, publicitat i administració. A més, com ho demostren les noves fórmules patentades durant els últims anys, la majoria de la investigació se centra en petites modificacions de les ja existents i només un petit nombre són realment noves i destinades a aquells camps que els són més rendibles. En aquests casos – com va succeir en el cas de la

SIDA- es poden establir veritables carreres per aconseguir patentar els primers i aconseguir així el domini del mercat.

La investigació més important se segueix portant a terme amb recursos públics, però la producció i comercialització dels descobriments està sotmesa als capricis i interessos de la indústria farmacèutica que és qui finalment decideix que, com i quan produir i comercialitzar.

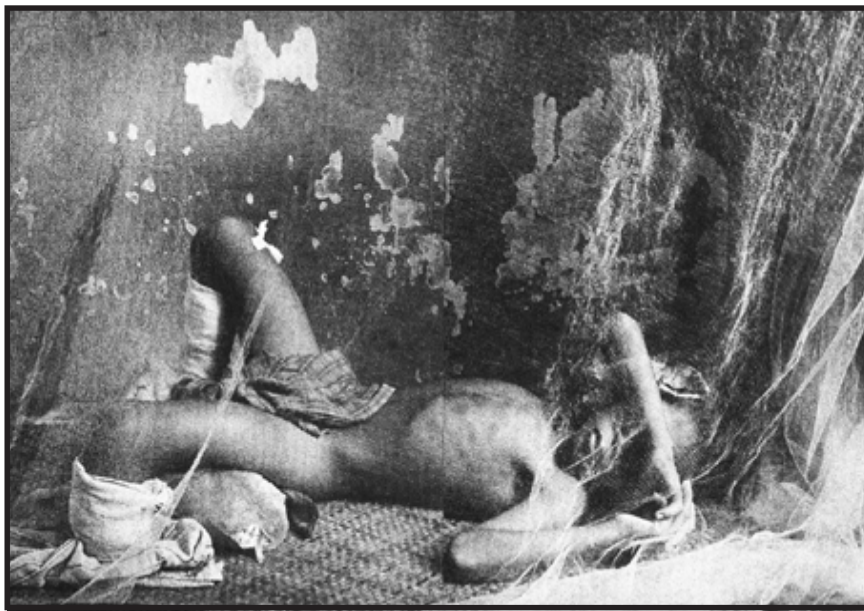
No és possible acabar amb el monopoli de les multinacionals farmacèutiques sinó acabem amb el sistema que ho genera, però mentre això no arriba hem de lluitar per a:

-Exigir la derogació dels drets de patent.

-Exigir polítiques econòmiques que permetin als governs establir millors serveis sanitaris.

-Exigir la transferència de tecnologia que permeti la investigació, desenvolupament i producció de medicaments a baix preu en els propis països directament consumidors.

Anna Morelló. Barcelona

retrovirals necessaris per al tractament del virus de la SIDA, un dels majors problemes sanitaris a nivell mundial, i que fa que només un percentatge molt petit dels afectats puguin rebre el tractament adequat.

Fins l'aplicació d'aquests acords uns 50 països, entre ells l'Estat espanyol, tenien legislacions que permetien no atorgar patents als productes farmacèutics, això va permetre que en països com ara l'Índia o Brasil es desenvolupés una important indústria d'elaboració de medicaments genèrics a un cost molt menor.

Les multinacionals farmacèutiques pressionen, i fins i tot duen a judici, els Estats que no acaten aquests acords, així podem destacar la denúncia posada per 29 empreses farmacèutiques contra el govern de Pretòria i que es van veure forçades a retirar gràcies a la pressió popular, o també les amenaces del govern dels EEUU al govern del Brasil si segueix aplicant l'actual política de protecció de la indústria de fabricació de medicaments genèrics, principalment els destinats al tractament de la SIDA,

producció està basada en el marge de beneficis que aquests productes poden deixar, així s'han deixat pràcticament de produir medicaments essencials per a tractar malalties tropicals, com ara la malaltia del somni, la malària o la tubque afecten a milions de persones que viuen als països pobres, i s'inverteixen grans sumes de diners en la investigació i fabricació de productes contra la obesitat o la calvície. El més greu de la situació és que els medicaments contra la majoria de les malalties tropicals estan protegits per les patents i no és possible la seva fabricació de forma legal per cap altre laboratori.

En els països pobres aquesta situació de desesperació genera tot un mercat il·legal i la formació de xarxes mafioses que es dediquen a la fabricació i comercialització de medicaments que no reuneixen cap garantia sanitària, i que agreugen encara més la situació.

Les lleis sobre patents permeten poder patentar no només les biomolècules o principis actius de síntesi sinó també aquells que procedeixen de l'extracció de plantes existents a la naturalesa, i

El nostre amic Putin

Resulta, conforme a les formes que ja se saben, la presa d'ostatges en un teatre moscovita, aquesta és l'hora de preguntar-se pel que els pronòstics suggereixen està cridat a ocórrer, a Rússia com a Txetxènia, en l'immediat. Moltes anàlisis, i algunes informacions, suggereixen que el Kremlin s'afanya a desenvolupar una nova ofensiva en la república secessionista, sense que sigui senzill apreciar en aquesta decisió cap novetat de relleu: la

repressió en aquest petit territori del Caucas septentrional és tan severa des de temps endarrere que, amb prou feines, pot imaginar-se que augmenti.

Tanmateix, l'ocorregut a Moscou ha vingut a reavivar una discussió que, mal que bé, es revela en una opinió pública, la russa, manifestament polaritzada. Sembla fora de discussió que, les coses com estan, hi ha una majoria de ciutadans que s'inclina per defensar, amb el president Putin, la mà dura. Però no és menys cert que una minoria significativa ha tingut a bé mostrar els seus recels pel que fa a unes polítiques oficials que el menys que pot dir-se és que no han permès resoldre el contenciós txetxè. No parlem ara -convé precisar-ho- de la petita minoria de la població preocupada pels drets humans o per la repressió nacional: ens referim a molta gent que, en virtut de raonaments no exempts de xenofòbia, han arribat a la conclusió que, com sigui que els txetxens són -segons se'ls conta-

la font d'un sens fi d'excessos, el que correspon és desprendre's d'aquesta república secessionista i generar, al final, una espècie de cordó sanitari al seu voltant. En semblant presa de posició no hi ha, com pot apreciar-se, cap coqueteig amb el dret d'autodeterminació ni cap disseny de recapacitar sobre la política desplegada pels successius governants russos al llarg dels dos últims segles.

L'estil de Putin casa malament, de qualsevol manera, amb qualsevol proposta encaminada a imprimir un aire diferent a les polítiques oficials a Txetxènia, i més encara amb aquelles que podrien abocar en un horitzó de secessió. El seu projecte, visiblement autoritari, privilegia amb rotunditat la integritat territorial de la Federació Russa i no oblidat que, el 1999, Txetxènia va ser la catapulta que va conduir a la presidència del país a l'aleshores primer ministre. No està de més recordar que, a l'empara d'un entorn internacional tan lamentable com visiblement generós amb la repressió, al llarg dels últims tretze mesos Putin només ha posat sobre la taula un suggeriment respecte del contenciós txetxè: els jutges sabran ser generosos -va assenyalar el 24 de setembre de 2001- si l'escamot secessionista deposa les armes. Per si fos poc, i de la mà d'un discurs obstinat en demonitzar la resistència txetxena com si fos un tot homogeni, el president rus ha segat l'herba per sota d'eventuals interlocutors en una negociació política, en la mesura que ha donat a identificar, sense més, a radicals i moderats.

La posició de Putin és més que inquietant perquè l'escenari txetxè es veu marcat per sofriments que entre nosaltres reclamem, com a poc, d'un triple exercici. Si

acceptem, en primer lloc, que el terme *terrorista* convé als integrants del comando que va ocupar un teatre a Moscou, estarem obligats a tirar mà del mateix, també, per a qualificar el comportament quotidià d'una formidable maquinària de terror que opera des d'anys endarrere a Txetxènia: l'exèrcit rus.

Bo serà, en segon lloc, que recordem la ignomínia que es revela, de molt diverses formes, en el món occidental. Afecta per igual als nostres governants -decidits a tolerar que règims amb un pèssim registre en matèria de drets humans reconverteixin en el seu profit les regles de conflictes de llarg alè- i a uns mitjans de comunicació que accepten de bon grat que aquests conflictes només reapareguin associats a notícies tràgiques, i amb el concurs d'interpretacions esbiaixades, com les que Moscou ha ofert els últims dies.

Tampoc no estarà de més, en fi, que recordem el vigor d'un principi, el d'autodeterminació, que sembla d'invocació inexcusable en un país, Txetxènia, incorporat *manu militari* per l'imperi rus i sotmès a un sens fi de vexacions com la que, el 1944, va convidar a deportar camí de l'Àsia central al gruix dels seus habitants. La conducta de Rússia a partir de 1994, en suma, no sembla s'hagi assentat en el disseny de respectar meticulosament els drets de la població local: sinó que ha quedat abocada en una sort de política de terra cremada que fa olor, i molt, a genocidi. El principal res-

ponsable d'aquest últim, el president Putin, rep, no obstant això, condols i felicitacions en aquestes hores.

Carlos Taibo. Professor de Ciència Política a la Universidad Autónoma de Madrid.

Article rebut el 30/10/2002

Contra la guerra de Bush

Protestes massives als Estats Units

Més de 100,000 activistes es van manifestar el 26 d'octubre a Washington, D.C. contra els plans del president nord-americà George Bush de llançar una guerra imperialista contra Iraq.

A San Francisco també van sortir 75,000 persones al carrer per dir "No!" a la guerra de Bush. I a Xicago, Denver, Seattle i altres ciutats del país dotzenes, centenars, i milers més de persones van lliurar-se al creixent moviment anti-guerra als Estats Units. Aquest dia va marcar la primera mobilització nacional contra les noves agressions militars planejades per Bush contra Iraq. Les protestes nord-americanes coincidien amb altres importants esdeveniments anti-guerra a Madrid, Roma, Copenhaguen i Estocolm.

Fa tres mesos els sondejos indicaven que el 70% de la població nord-americana donava suport a la idea de fer la guerra contra Iraq. Ara el nivell de suport ha baixat fins el 52%. I les veus d'oposició tot just s'han començat a fer sentir.

Per Shane Jonson, per exemple, un militant de base del sindicat dels metal·lúrgics a Rockford, Illinois, la protesta a Washington era la seva primera manifestació. "Estic fart de la trajectòria que segueix el país," deia. "Sembla que ningú no alça la veu. Jo volia formar part del moviment, i vaig decidir que havia de fer alguna cosa."

Brad Kindler és un estudiant de la Universitat de Nebraska, i va passar 24 hores al cotxe per poder assistir a la manifestació a Washington, D.C. En la seva opinió, la guerra de Bush serà una guerra pel petroli. "No és per desarticular les xarxes

terroristes, ni per protegir els ciutadans nord-americans," deia.

També van parlar veterans de la primera guerra del Golf, llançada el 1991 per George Bush I. Afirmaven que les forces armades nord-americanes havien matat centenars de milers d'iraquians només per mantenir l'hegemonia política sobre el petroli de la regió.

"Probablement vosaltres veieu fotos i vídeos de molta gent rendint-

explicar la connexió entre el moviment anti-guerra i la lluita laboral en aquest moment contra el govern de Bush, que està conspirant amb els patrons per destruir el seu sindicat. "Per nosaltres era necessari que assistíssim a aquesta manifestació, perquè hi ha una relació clara entre 'la guerra anti-terrorista' de Bush i la guerra que s'està produint contra els treballadors i les treballadores aquí a Amèrica -en particular, l'atac contra els sindicats-. Bush considera que les negociacions laborals són obstacles per la seguretat nacional."

Per la seva banda, el president Bush ha endurit encara més la seva posició després de guanyar el vot de suport de l'ONU a finals de la primera setmana de novembre. També pensa que la victòria del seu Partit Republicà a les eleccions per al Congrés durant aquesta mateixa setmana significa un suport col·lectiu a la seva política de guerra. Però els Demòcrates no van fer res a la campanya electoral per oposar-se als plans bèl·lics de Bush. La gran majoria d'ells són tan "falcons" com Bush i la seva colla. Així doncs, el vot no reflectia gens quin és el nivell d'oposició entre els nord-americans a una guerra

a Iraq.

Les grans manifestacions del 26 d'octubre han de fer-nos de senyal que aquí mateix -dins de les entranyes de la bèstia- és possible construir un moviment anti-guerra fort i amb clara consciència anti-imperialista.

Tom Lewis
International Socialist Organization
(EE.UU.)
8/11/02

se a les nostres tropes. Jo no vaig veure res d'això -i era al front des d'on seguíem el combat. Convertir-me en objector de consciència va ser, per mi, l'única manera de no tornar-me boig i de poder acceptar després el que havia fet," va dir Charles Sheehan-Milers.

En una intervenció importantíssima, Clarence Thomas, un líder dels portuaris de la Internacional Longshore and Warehouse Union (ILWU), va

Contra l'agressió imperialista a l'Iraq

Aturem la guerra abans que comenci

Entre el 26 i el 27 d'octubre milers de persones de tot el món vam fer sentir les nostres veus contra la intervenció a l'Iraq. Com la vam alçar contra la intervenció a Afganistan i vam mostrar el nostre suport al poble palestí en la seva lluita contra el govern israelià. A Barcelona, la manifestació va ser el dia 27. A l'Estat Espanyol cada vegada som més manifestant-nos contra aquesta guerra i el suport que li dona el govern del PP. Al capdavant de la mobilització van estar organitzacions socials, polítiques i sindicals. Aquest és el camí que ha d'avançar cap a un pla continuat de lluita contra l'imperialisme. És el camí perquè demà siguem més els treballadors, joves, estudiants que omplim els carrers contra l'agressió a l'Iraq com contra qualsevol altra agressió imperialista. Per això des de LI vam impulsar en aquesta manifestació altres consignes contra Sharon i en defensa de la Intifada, contra Putin i en defensa del poble txetxè, i contra la complicitat del govern del PP amb els plans d'agressió

imperialistes. Perquè a més tots som també els agredits: l'augment de la despesa en armament va en detriment de la despesa social, de drets aconseguits, de l'educació, la sanitat, els serveis socials... Per això parar les agressions imperialistes són tasca de tots: si ho aconseguim, guanyem tots.

Margarita Olalla. CCOO, Barcelona

400 mil a Londres

Més de 400.000 persones es van manifestar a Hyde Park contra el suport de Blair a l'agressió sobre l'Iraq.

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: **La Caixa 2100-3459-31-2100220515** (3.300 pessetes o 20 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol i 3.000 pessetes si cal fer-ho fora de l'estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 2.200 pessetes i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001
Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@retemail.es
<http://personal1.iddeo.es/luchaint>

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional. LI és secció simpatitzant de la Lliga Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (LIT-CI).

LI